

PÄRLUGGLAN

av

Amanda Lundin

Del 3

Skallagrim stängde dörren om sovkammaren. De var ensamma, förutom pärlugglan som följde med på Hildas axel. En brinnande härd. Bord och kubbstolar kastade långa skuggor på golvet. En säng bäddad med pälsar, trögaveln utsmyckad med snidade lindormar. Gapande käftar, blottade huggtänder. Luften mellan henne och Skallagrim var tjock som tjära. Hilda öppnade munnen för att säga något, men orden fastnade i halsen.

Skallagrim bröt tystnaden: ”Jag har aldrig lägrat en völva förr.” Han stred fram emot henne med ett rovdjursleende. Ugglan flydde från hennes axel, landade på sänggaveln. Sedan giriga händer på hennes kropp. En het och fuktig mun mot hennes nacke, rivande skägg, den skarpa lukten av man. Hans hårda kropp pressad mot hennes. Hon stod stilla, spänd, andades snabbt. Is omslöt hennes hjärta. Allt hände så fort, situationen gled ur hennes händer. *Yxan. Jag måste få av honom yxan.*

Hon närmade sig hans bälte med darrande händer, tog emot kyssarna, hans slingrande tunga i hennes mun. Skallagrim fumlade med bältet, spännet knäpptes upp med ett klirrande ljud. Han kastade bältet och yxan ifrån sig på golvet. Slet av sig kolten och särken. Började dra i hennes kläder, försökte få av hennes klänning.

”*Skallagrim.*” En främmande röst. En kvinnoröst.

Han hejdade sig. Vred långsamt på huvudet med rynkade ögonbryn. Bredvid dem stod en naken kvinna. Hon höll Skallagrims yxa pressad mot hans nacke.

”Vad...” flämtade han.

”Ett ljud och jag sprättar upp dig som en gris.”

Han höjde händerna, stirrade med gapande mun, uppspärade ögon. Hilda backade från Skallagrim, tog stöd mot väggen, hämtade andan. Svetten rann, kläderna klibbade mot kroppen. Händerna darrade fortfarande okontrollerat.

Hon såg på den nakna kvinnan, med blonda krigsflätor och ljusa ögon. Mjölkvita, knytnävsstora bröst. Kroppen senig och slank som en vildkatt, redo att gå till attack. Otäcka ärr smyckade hennes hud; stora och små blixtar över ansikte, armar, rygg. Ett hånfullt leende krökte kvinnans mun.

”Har du aldrig sett en hamnskiftare förr? Jag är fjäderfät, idiot. *Pärlugglan.*”

Skallagrim's bröst höjdes och sänktes snabbt, han blottade tänderna, väste: ”Vad vill du?”

Kvinnan pressade järnet hårdare mot hans hals; Skallagrim böjde huvudet bakåt, ansiktet var mörkrött. Kvinnan ignorerade hans fråga, såg på Hilda. ”Rep,” sa hon tonlöst.

”Eyr...” viskade Hilda.

”Du har skött dig väl. Snart är det över. *Bind honom.*”

Skallagrim's blick for till Hilda, förvirring och vrede glimmade i ögonvitorna. Hilda närmade sig dem, tog darrande fram repet av tvinnat skinn som hon dolt under kjoltyget.

”Händerna och hans fula käft,” sa Eyr.

”Din... din vidriga sugga...” väste Skallagrim till Hilda genom hopbitna tänder.

Eyr skrattade. ”Stackars Skallagrim. Har den mäktiga hövdingen blivit lurad av kvinnfolk? Så hjärtskärande.” Hon sparkade honom i skrevet. Luften gick ur honom, han stönade, sjönk ner på knä.

”Tig, annars skär jag av dig kuken.”

Eyr höll kvar yxan mot hans hals, Hilda band hans händer bakom ryggen, satte munkavel. En hinna av svett glänste på hans hud, ögonen brann av desperation. Hon tvekade. Tyckte hon synd om honom?

Nej. Hon kände bara tomhet.

Hon slutförde sitt verk, backade undan, la armarna om kroppen. Eyr ställde sig framför Skallagrim, fixerade honom med blicken.

”Känner du inte igen mig?” sa hon. ”Din egen dotter?”

Skallagrim flackade med blicken, rynkade pannan.

”Jag är en av dina trälungar, idiot. Du kallade mig för *Råttan.*”

Igenkänning lyste i hans ögon.

”Se där, nu känner du igen mig. Tio år sedan sist. Har du saknat mig? Minns du våra fina stunder tillsammans, far?” Hon la huvudet på sned, rösten var honungslen. ”Det gör jag. Alla gånger du tog mig till den här sängkammaren. Minns du blodet? Minns du hur jag skrek, far?”

”*Mffh...*” mumlade Skallagrim genom munkaveln. Han ansikte bleknade.

Eyr ställde sig på huk, hamnade i ögonhöjd med honom. ”Jag var tolv år när du sålde mig som ett förbannat kreatur. Minns du? Men Råttan svor... Svor att hämnas. Blod ska gäldas med blod. Jag har väntat i tio år på att döda dig.”

Skallagrim morrade, försökte kravla sig undan, bort ifrån maran framför honom, hans egen dotter. Han vädjade med blicken mot Hilda. Hon stod fastfrusen mot väggen, såg på händelseförloppet framför henne med en sjunkande känsla i magen.

Eyr reste sig, skrattade kallt. ”Försöker Skallagrim Starke fly?” Hon grep tag i hans hår, drog hans huvud mot sitt. ”Se på mig, din klensinnade ynkrygg. Jag vill att du ser på mig när du dör.”

En handsbredd mellan deras ansikten. Blixtar sprakade ur Eyrns blanka ögon – de hade samma isblåa färg som Skallagrimns. Venerna stod ut på Eyrns hals. Tystnad. Ödesdigra hjärtslag passerade, hela rummet hade samma puls, samma pumpande blod.

”Du... Du är...” flämtade Eyr. Hennes ansikte förvreds, som om någon huggit henne i magen med en dolk.

Hon drog yxbladet över Skallagrimns hals. Öppnade honom från öra till öra. Han utstötte ett gurglande ljud, kroppen sjönk ryckande ner. Blod. Så mycket blod. Röda forsar över Skallagrim, över Eyrns nakna kropp. En växande pöl på golvet. Lukten av död var het och påtryckande. Hilda fick kväljningar, hon knöt nävarna, pressade naglarna mot handflatorna.

Skallagrim slutade röra sig. Han låg stilla i sitt eget blod, med uppspärrade, tomma ögon.